

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. P.**, bývajúcej v H., zastúpenej Advokátskou kanceláriou N. s.r.o., so sídlom v B., proti žalovanej **Sociálnej poisťovni**, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8-10, o **určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 17 C 105/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského sudu v Banskej Bystrici z 22. júna 2010, sp.zn. 14 Co 97/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom zo 14. januára 2010 č.k. 17 C 105/2009-329 zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala, aby súd určil, že výpoveď z 29. apríla 2009 je neplatná, že pracovný pomer žalobkyne so žalovanou trvá a že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku odo dňa nasledujúceho po dni keď sa mal pracovný pomer skončiť, t.j. od 1. augusta 2009. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že návrh žalobkyne bol bezdôvodný. Konštatoval, že práca, ktorú odmietla žalobkyňa vykonávať v inkriminovanom čase napriek tomu, že jej ju pridelovala priama nadriadená – t.j. spracovávanie žiadostí o poskytnutí súčinnosti od súdnych exekútorov – patrila podľa názoru súdu prvého stupňa do pracovnej náplne platnej pre žalobkyňu. Zákonník práce ani iný právny predpis presne neupravuje, čo je druh práce, ani spôsob jeho dojednania účastníkmi. Účastníci si nemusia v pracovnej zmluve detailnejšie dohodnúť pracovnú náplň. Takto detailne koncipovanú pracovnú náplň môže zamestnávateľ pripojiť k pracovnej zmluve. Do takejto pracovnej náplne môže kedykoľvek jednostranne prostredníctvom pokynov vstupovať, rozširovať ju, ale pritom neprekročiť v pracovnej zmluve dohodnutý rozsah práce. V náplni práce žalobkyne podľa platnej pracovnej činnosti z 29. decembra 2005 bolo okrem

iných činností uvedené aj zabezpečovanie vymáhania pohľadávok, konzultačná a poradensko-informačná činnosť, riešenie prípadných sporov v oblasti registra, výberu a vymáhania poistného, poplatku za nesplesnie oznamovacej povinnosti, penále, pokút alebo príspevku na poistenie v nezamestnanosti a do garančného fondu a plnenie ďalších úloh súvisiacich s pracovnou činnosťou podľa pokynov priameho nadriadeného vedúceho zamestnanca, alebo riaditeľa pobočky. Priamou nadriadenou žalobkyne bola Bc. I. G., ktorá jej ústne oznámila, že je povinná aj spracovávať žiadosti o poskytnutie súčinnosti od súdnych exekútorov. Žalobkyňa odmietla uvedenú prácu vykonávať s tým, že nepatrí do jej pracovnej činnosti s vedomím, že túto prácu za ňu vykonávajú kolegovia z toho istého oddelenia – oddelenia vymáhania pohľadávok. Napriek písomným upozorneniam riaditeľa pobočky uvedené práce naďalej nevykonávala. Podľa názoru súdu prvého stupňa nešlo o takú podstatnú zmenu pracovnej činnosti žalobkyne, ktorá by prekračovala v pracovnej zmluve dohodnutý druh práce, resp. zmenu pracovnej náplne. Požiadavka zamestnávateľa voči žalobkyne nebola v rozpore s právnymi predpismi ani s dobrými mravmi. Žalobkyňa taktiež neuniesla dôkazné bremeno v tom smere, že bola v práci šikanovaná, diskriminovaná, odlúčená od kolektívu na oddelení vymáhania pohľadávok tým, že bola preradená na informačno-poradenské stredisko, kde bola neustále rušená klientmi. Uvedené pracovisko bolo vytvorené preto, aby sa čo najlepšie zabezpečilo vybavovanie klientov na každom oddelení, konzultačno-poradensko-informačnú činnosť mala žalobkyňa zahrnutú aj v § 53, bod 10, 11 Organizačného poriadku Sociálnej poisťovne. Tým, že u žalobkyne bolo zmenené pracovisko v rámci miesta výkonu práce dohodnutého v pracovnej zmluve, nedošlo k podstatnej zmene dohodnutého miesta výkonu práce, ktorým je Sociálna poisťovňa, pobočka Lučenec, Dr. Vodú 6. Súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 22. júna 2010 sp.zn. 14 Co 97/2010 rozsudok okresného súdu potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a v podrobnostiach odkázal na dôvody uvedené v jeho písomnom vyhotovení. Uviedol, že žalobkyňa v odvolacom konaní neuvádzala nové skutočnosti, nenavrhol vykonať iné dôkazy ako boli vykonané v prvostupňovom konaní, preto neboli podmienky dané pre prípadnú zmenu, resp. zrušenie prvostupňového rozsudku. O náhrade trov odvolacieho konania nebolo rozhodnuté, lebo žalovaná, aj keď bola úspešná, si nárok na ich náhradu postupom podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania a jeho dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. V dovolaní dovolateľka namietala, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí obmedzil len na prevzatie argumentácie súdu prvého stupňa, pričom tak urobil bez toho, aby sa vyjadril k argumentom žalobkyne uvedeným v odvolaní alebo aby uviedol, prečo tieto argumenty neakceptoval. Namietala taktiež nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Vyjadrenie k podanému dovolaniu zo strany žalovanej nebolo podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného právneho významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolaním žalobkyne je napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie je prípustné. V prejednávanej veci dovolací súd dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchyľil. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

(t.j. že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát). Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalobkyňa vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na dovolateľkou uvádzané skutočnosti zameral sa dovolací súd osobitne na otázku, či konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

K odňatiu možnosti žalobkyni pred súdom konať malo podľa jej názoru dôjsť tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je náležite odôvodnené v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Dovolateľka namietala, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí obmedzil len na prevzatie argumentácie súdu prvého stupňa, pričom tak urobil bez toho, aby sa vyjadril k jej argumentom uvedeným v odvolaní alebo aby uviedol, prečo tieto argumenty neakceptoval.

Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/

O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného odvolania. Dovolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti však nezistil, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpelo vadou nedostatku riadneho odôvodnenia. Odvolací súd oprávnene poukázal na rozsudok súdu prvého stupňa, pretože žalobkyňa v odvolaní neuviedla nič, čo by nebolo tvrdené aj v konaní pred súdom prvého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že žalobkyni nebola odňatá možnosť konať pred súdmi v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a teda dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné.

Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (a aj prvostupňovým súdom) namietané v dovolaní žalobkyne je síce prípustným dovolacím dôvodom, možno ho však uplatniť len vtedy, ak je dovolanie prípustné. Samo osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v zmysle Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ale len tie, o ktorých tak zákon ustanovuje. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmvaniu po stránke vecného a právneho posúdenia.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danej veci prípustnosť dovolania žalobkyne proti napadnutému rozsudku krajského súdu nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol. Vzhľadom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola dovolacím súdom účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemala dovolateľka úspech a žalovaná nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : J. Uhlířová